

ματα τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ. Ἀλλ' ἡ ἄβυσσος, ἥτις ὠρύχθη μεταξὺ τῶν, δὲν εἶνε διὰ τοῦτο μικροτέρα, οὐδὲ ἀρκοῦσιν αἱ αὐτοκρατορικαὶ ἐπιστολαί, ὁ τίτλος τοῦ δουκὸς καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ στρατάρχου διὰ νὰ πληρῶσιν αὐτήν.

Διηγούνται ὅτι ὅτε ὁ Βίσμαρκ ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσίν του ν' ἀπέλθῃ τῆς ἐξουσίας, ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἐπισκέφθη κατ' οἶκον καὶ παρέμεινεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας μετ' αὐτοῦ. Ἡ συζήτησις ὑπῆρξε ζωηροτάτη. Ὁ καγκελάριος, μετ' εὐλαθείας, ἀλλ' εὐσταθῶς ἀνέπτυξε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους τὴν πολιτικὴν τοῦ αὐτοκράτορος ἐθεώρει ἐπιβλαβὴ εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους. Φαίνεται ἰδίως ὅτι τὰ περίφημα διαγγέλματα τοῦ Γουλιέλμου Β' τὰ ἀφαιρῶντα εἰς τὰς ἐργατικὰς τάξεις, συνεζητήθησαν διὰ μακρῶν. Ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ διαφωνοῦντες ἐτήρησαν τὰς γνώμας τῶν. Παρελθούσης τῆς ὥρας, ὁ αὐτοκράτωρ παρεκάλεσε τὸν Βίσμαρκ νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὴν νύκτα. Ἀλλ' ὁ καγκελάριος, δυσθυμὸς καὶ νευρικός ἐκ τῆς συζητήσεως, ἀπήντησεν:

— Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος, ἀλλ' εἶμαι ἤδη πολὺ γέρον καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτὸς δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω!

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, ἐὰν εἶνε ἀληθής, δὲν συμβολοποιεῖ αἰσθητὴν τὴν αἰτίαν τῆς παραιτήσεως τοῦ Βίσμαρκ: « Εἶμαι γέρον, ἰδοὺ διατί παραιτοῦμαι; » ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ὁ Βίσμαρκ. — « Εἶμαι νέος, εἶμαι φιλόδοξος, ἡ καρδίᾳ μου ὀγκοῦται ὑπὸ καινῶν πόθων, τὸ αἷμα σφύζει εἰς τὰς φλέβας μου, ἔχω σχέδια μεγαλεπίβολα πρὸς ἐκτέλεσιν, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἐγχαράξω τὸν τύπον τῆς ἀτομικότητός μου ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἐργασθῶ, νὰ ῥιφθῶ εἰς ἀγῶνας, νὰ ζῇ ἡ ψυχή μου ἐν μᾶ λείξει. Σὺ ἐπραξες ἀρετὰ, ἀναπαύσου! », ἰδοὺ τί ἴσως ὁ αὐτοκράτωρ ἐσκέπτετο κατὰ τὰς ὁδυνηρὰς αὐτὰς ὥρας, τῶν μακρῶν συζητήσεων, περὶ ὧν εἶπεν ὅτι τὸν ἐθλίψαν ὥς νὰ ἔχασεν ἐκ νέου τὸν πάππον του.

« Μοὶ ἔλαχεν ὁ κληρὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς ἐπὶ τοῦ σκάφους τῆς πολιτείας, ἔγραψε μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραιτήσεως ὁ Γουλιέλμος Β'. Ἡ ὁδὸς εἶνε ἡ αὕτη καὶ ἦδη ἐμπρὸς ὀλοταχῶς! » Ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωκε τὰς διαταγὰς του, καὶ αἱ διαταγαὶ τοῦ θά ἐκτελεσθῶσιν. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ ἐξοχὸς ρυθμιστὴς τοῦ λέβητος διὰ νὰ ἀναγκαιώσῃ αὐτόν, ὁ κόσμος δὲ μετὰ τίνος δέους προσβλέπει τὸ σιδηρόφρακτον σκάφος, τὸ ὁποῖον ἀπολέσαν ἕνα πρὸς ἕνα τὸν γηραιὸν κυβερνήτην του, τὸν ἔμπειρον πηδαλιούχον καὶ τοὺς παλαιούς καὶ δεδοκιμμένους ναῦτας του, διοικεῖται νῦν ὑπὸ νεαροῦ ἀνδρός, μεστοῦ ἀκμῆς καὶ ῥώμης, ἀλλὰ φιλοκινδύνου καὶ ἀπειροῦ. Εὐδοκοῦται ἄρα γε εὐπλουν πρὸς ἀσφαλὴ λιμένα ἢ μέλλει νὰ προσκρούσῃ κατὰ σκοπέλων, συγχλόνου μὲ τὴν φοβεράν προσάραξιν τοῦ ὅλου τὸν κλῆρον;

Τὸν Βίσμαρκ ἐν τῇ παραιτήσει του παρηκολούθησε καὶ ὁ υἱὸς του, ὁ κόμης Ἑρβέρτ Βίσμαρκ, ἡ σύγχρονος δ' ἀποχώρησις πάντων τῶν μελῶν τῆς δυναστείας Βίσμαρκ κατέδειξεν ἐμφανέστερον παντὸς ἄλλου τὴν βαθεῖαν διαφωνίαν, ἥτις ἐχώρισε τὸν αὐτοκράτορα ἀπὸ τοῦ πιστοῦ ὑπουργοῦ. Περὶ τοῦ κόμης μετὰ κακεντρεχοῦς εὐφρίας ἐλέγχθη ὅτι ἔχει ὅλας τὰς ἀνωμαλίας καὶ ὅλους τοὺς ὅζους τῆς δρύος,

ἐξ ἧς ἐδλάσθησεν, στερεῖται ὅμως καὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτῆς μεγαλοπρεπειας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀποχώρησις αὐτοῦ παραμένει ὅλως δευτερεύον γεγονός, πάντων δὲ τὰ βλέμματα εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὸν ἐκλιπόντα τὴν σκηνὴν δαιμόμονιον πρωταγωνιστήν. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ στρατηγὸς Καπρίβι εἶνε ἀνὴρ ὑπερτέρας νοημοσύνης καὶ ἀναπτύξεως. Λέγεται πρὸς τοῦτοισι ὅτι καταπληκτικῶς ὁμοιάζει πρὸς τὸν Βίσμαρκ καὶ ὅτι πρόσωπον, στάσις καὶ φωνὴ ἀναμνησκουσιν ἀκριβῶς τὸν σιδηροῦν καγκελάριον. Ἀλλ' ἡ βισμάρκειος πανοπλία θὰ εἶνε πάντως βαρυτάτη δι' αὐτόν. Ὁ ἀνὴρ, ὅστις θὰ διαδεχθῇ τὸν Βίσμαρκ, δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη, οἱ Γερμανοὶ δ' ἂν ἦσαν δίκαιοι ἔπρεπε μετὰ τὴν παραιτήσιν αὐτοῦ νὰ καταργήσωσι τὸ ἀξίωμα τοῦ καγκελαρίου, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι ἄλλοτε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κόδρου, κατήργησαν τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα.

Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ.

## ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

[ΥΠΟ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΣΙΓΓΕΡ]

(Ἡ μέτροσις τῶν καταδικῶν. — Ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν — Αἱ φωτογραφίαι τῶν κακοῦργων. — Ἡ αὐτοψία τῆς μετρούσεως. — Ἐκφρασθέντες πόθοι. — Ἐξέτασις παραπεμφθέντος).

Συνέχεια καὶ τέλος (δε σελ. 168).

Πλὴν ἀλλ' ὅμως οἱ καθάριοι ἀποτελοῦσιν ἐξαίρεσιν, οἱ δὲ πλείστοι τῶν εἰσαγομένων εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μετρήσεως εἶνε μεστοὶ ἀκαθαρσίας, πολλοὶ δὲ καὶ πληγῶν, ἐλκωμάτων ἢ δηγμάτων ἐντόμων, ῥακένδυτοι καὶ ἡμελημένοι ὡς εὐρέθησαν ἔχοντες ὅτε ἡθροίσθησαν νύκτωρ ἐκ τῶν καταγωγῶν, τῶν ἀμαρῶν ἢ τῶν σαρωμάτων. Χρειαζεται νὰ εἰνέ τις ἀληθῶς ὠπλισμένος δι' ὅλης τῆς ἀμβλύτητος ἣν ἐπιφέρει ὁ καθημερινὸς ἐθισμὸς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπως μὴ καταληφθῇ ὑπὸ βαθείας ἀντιπαθείας ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶσων καταξήρων βραχιόνων καὶ κακομόρφων ποδῶν, ἐπὶ τῇ αὐτοψίᾳ οὐλῶν καὶ τραυμάτων ἐπενεχθέντων ἐν συμπλοκαῖς καὶ εὐωχίαις καὶ ἐπὶ τῇ εἰσπνοῇ τῶν μολυσματικῶν ἐκείνων ἀναθυμιάσεων. Ἀλλ' οἱ ὑπάλληλοι ἐθάδες τῶν τοιούτων ἐκτελοῦσι μετ' ἐπιτηδευματικῆς ἀταξίας τὸ ἀληθῶς ἥκιστα ἀξιόζηλον ἔργον αὐτῶν. Οἱ δὲ συλληφθέντες πλὴν ὀλίγων, ἄλλως καὶ τούτων εὐθὺς καταστελλομένων, ἀφίνουσιν ἄνευ ἀντιστάσεως νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ἐπ' αὐτῶν μετρήσεις. Μάλιστα δὲ οἱ ἐξ ὑποτροπῆς περιπεσόντες εἰς πλημῆλημα ἡμολογούμενον παρ' αὐτῶν ἐπιδεικνύουσι καὶ τινὰ προθυμίαν καὶ τινὰ αὐταρέσκειαν ἐν τῷ τρόπῳ τῆς στάσεως τῶν μελῶν αὐτῶν, ὡς εἰ ἤθελον νὰ εἴπωσιν: « εἰξεύρω δὲ πῶς τοῦτο γίνεται » δὲν ἔχετε χρεῖαν νὰ μοὶ δώσητε πλέον ὁδηγίας » ἢ ὡς εἰ ἐπίστευον, ὅτι θὰ τύχωσι προτέρας τινὸς τιμωρίας διὰ τῆς προθυμίας αὐτῶν. Ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας οἱ τὸ πρῶτον προσερχόμενοι, ὅταν δὲν τύχῃ νὰ εἶνε παντελῶς ἀδιαφοροὶ καὶ δὲν ἀφίνωσι μηχανικῶς

νὰ ἐπιθέτωσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ ἐργαλεῖα, παρατηροῦσι μετὰ δυσπιστίας τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς ὀφείλουσι νὰ θέσωσι τὸν πόδα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν σκαρδαμύσσουσιν, ὅταν ἐργαλεῖόν τι ἐγγίξῃ τὸ γυμνὸν αὐτῶν δέρμα. Ἐπὶ ἐνὸς δὲ τῶν μελανῶν ἀνάλογείων βραχίων σαρκόχρους ἐξωρχημένους δεικνύει τὴν θέσιν ἣν ὀφείλει νὰ λάβῃ ὁ βραχίων τοῦ καταμετρηθησομένου. Εἶδομεν πρωτοπείρους ὀπισθοχωροῦντας ἀπαισίως ἐκ φρίκης πρὸ τοῦ ἀπεικονίσματος ἐκείνου καὶ ἐπιθέτοντας ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα μετὰ προσοχῆς, ὡς ἂν ἦτο πεφυρακτωμένος. Ἄλλ' εἰς πολλοὺς τῶν ἐγκληματιῶν αἱ καταμετρήσεις φαίνονται παρέρχουσαι αὐτόχρημα ἡδονήν. Τὸ μέγεθος τῶν μέτρων τὼν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν, καὶ πειρῶνται νὰ τηρήσωσιν αὐτὰ ἐν τῇ μνήμῃ, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς εὐσώμους ἄνδρας, οἵτινες εὐχαρίστως ζυγίζονται ὅπως ἴδωσιν ἂν ἠῤῥησεν ἡ ἡλαττώθη τὸ βάρος αὐτῶν. Κατεμετρήθησαν δ' ἐν Παρισίοις τῷ 1886 δεκαπεντασχίλιοι, ὧν τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι ἐξ ὑποτροπῆς κκουργοῦντες.

— Ἄλλ' ὅταν, ἡρωτήσαμεν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὅταν εἰσάγητε τοσοῦτους ἐκ τῶν συλληφθέντων διὰ μιᾶς εἰς τὴν αἴθουσαν, δὲν φοβεῖσθε ἀντίστασιν τινα, ἀνταρσίαν, διαδράσιν;

— «ὦ! ὄχι, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπερτιγιὼν. Ἐχομεν δὲ ἐξωθεν φύλακας, καὶ μία λόγχη ἀρκεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ σεβασμὸν εἰς τοὺς ἀνυποτάκτους. Ἄλλως δὲ οὐδέποτε παρατηρήθη παρ' ἡμῖν σπουδαία τις ἀντίστασις.»

Εἰς τῶν φυλάκων πλησιάζει πρὸς τὸν διδάκτορα καὶ ψιθυρίζει τι εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ.

— «Εἰσαγάγετέ τον λοιπόν» διατάσσει ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν. Στρεφόμενος δὲ πρὸς ἡμᾶς, προσθέτει: «Ἰσα ἴσα τώρα παραπέμπεται πρὸς ἡμᾶς νεανίσκος, ὅστις ἀποκρύπτει τὸ ἀληθές του ὄνομα καὶ δὲν θέλει νὰ εἴπῃ ποῦ κατοικεῖ καὶ ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς του. Θὰ ἴδῃτε λοιπόν τώρα πῶς ἐπιλαμβανόμεθα τοῦ ταῦτισμοῦ του.

Εἰσέρχεται μείραξ ὡσεὶ δεκαεπταέτης, ἔχων τὸ πρόσωπον πλήρες ἐφηλίδων, ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν φέρων ὑπομέλανα μώλωπα καὶ ἔχων ἀνωρθωμένους τὰς ἐρυθρὰς τρίχας εἰς κόρυμβον. Τὸ εὖρ αὐτοῦ στόμα κινεῖται οἷον ἐκ σπασμωδικῶς. Προσθλῆπει δ' ἡμᾶς ὁ νεανίας οὐκ ἄνευ μίσους. Βεβηχώς δὲ ἂν εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσιν του δὲν θὰ ἐφίετο πρὸς ἡμᾶς μετὰ τῆς αὐτῆς πραότητος, μεθ' ἧς πρὸς αὐτὸν ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν.

— Πῶς ὀνομάζεσσι; ἡρώτησεν αὐτὸν ὁ διδάκτωρ.

— Δυβοά.

— Τὸ ὄνομα δὲν εἶνε σπάνιον. Καὶ πῶς τὸ γράφεις;

— Δ-υ-β-ο-ά.

— Καὶ τὸ βαπτιστικόν σου ὄνομα;

Ὁ νεανίσκος διστάζει ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζεις ἀκόμη; ἄλλὰ καθε ἄνθρωπος γνωρίζει δὲ τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα.

— Εὐγένιος.

— Καλὰ. Εἶνε ἀληθινὰ αὐτὸ τὸ ὄνομά σου;

— Ναί.

— Διὰ τί ἐφυλακίσθης;

— Καὶ τί 'ξέρω 'γώ;

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε περίεργον. Συνήθως δὲν φυλακίζεται κανεὶς διὰ τὸ τίποτε.

— Ἐμὲ ὅμως μ' ἐφυλάκισαν διὰ τὸ τίποτε.

— Δυβοά! Εἰξεύρεις τί θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον; Νὰ μοῦ εἴπῃς τὸ ἀληθινόν σου ὄνομα. Τίποτε δὲν σὲ ὠφελεῖ νὰ τὸ κρύπτῃς. Φθάνει νὰ σὲ εἶχαμεν καμμίαν φορὰν ἐδῶ, καὶ σ' εὕρισκομεν εὐκόλα καὶ ἀσφαλέστατα. Καὶ ἔπειτα πρέπει νὰ γράψωμεν εἰς τὸν δικαστὴν, ὅτι ἡρνήθης νὰ εἴπῃς τὸ ὄνομά σου, καὶ αὐτὸ χειροτερεύει τὴν θέσιν σου. — Ἐπεται σιγῇ.

— Ἐλα διὰ τὸ καλόν σου, Δυβοά.

— Ἄν θέλετε νὰ πάρητε ἄλλο ὄνομα, παρετέ το' ἐγὼ ὅμως ὀνομαζομαι Δυβοά.

— Λοιπόν καὶ ἡμεῖς θὰ σ' εὕρωμεν αὐ' οὐ σὲ μετρήσωμεν.

Ἵπαλληλός τις τὸν διατάσσει νὰ καθήσῃ. Ὁ Δυβοά προσποιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ τὴν προκειμένην διαδικασίαν. Ἄλλ' ὑπάρχει τι τὸ ἐζητημένον ἐν τῇ ἀδαημοσύνῃ του. Οἱ ὑπάλληλοι ῥίπτουσι πρὸς ἀλλήλους βλέμματα ἐκφραστικά.

Ἐν ᾧ δὲ διεξάγονται τὰ κεκανονισμένα, ὁ κ. Μπερτιγιὼν λαλεῖ μεθ' ἡμῶν «Ἐπρεπε νὰ συνηγορήσῃτε, ὅπως τὸ ἡμέτερον σύστημα γείνη δεκτὸν ἀπανταχοῦ. Ἐν Βιέννῃ π. χ. γίνεται χρῆσις ὁμοίου τινὸς συστήματος, καὶ δὴ ἔστειλα εἰς τοὺς κυρίους ἐκεῖ τὰς συγγραφάς μου Ἄλλ' ὁ τρόπος τῆς μετρήσεως δὲν εἶνε καθ' ὅλα ὁμοίος. Δὲν λέγω δὲ ταῦτα παρκατιούμενος ὑπὸ ματαιοφροσύνης συγγραφικῆς. Ἄλλ' ἤδη μακρὰ πῆρα ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ὅτι οὐδεμία τῶν ὑπ' ἄλλων προταθεισῶν καὶ ἀλλαχού ἐν χρήσει εὕρισκομένων μετρήσεων ἰσοφαρίζει πρὸς τὴν ἡμετέραν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὅτι ὑπερευδοκίμησεν αὐτήν. Ἡ δ' ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν μετρήσεων ἐπερχομένη βλάβη εἶνε προφανής, ἐπεὶ δὴ ἔνεκεν αὐτῆς δυσχεραίνεται τὰ μέγιστα ἡ πρὸς ἀλλήλους συνεννόησις τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, εἰ μὴ καθίσταται πικτελὴς ἀδύνατος, πλην δὲ τούτου παρέχεται ἀφορμὴ ὀλεθρίων σφαλισμάτων. Ἄλλ' ἂν αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ ὅλου τοῦ κόσμου εἰργάζοντο ὁμοιομόρφως κατὰ τὸ ἡμέτερον σύστημα, ἡ διεθνὴς συνεννόησις ἔθελε καταστῇ ἀπλῇ τις παιδιὰ, καὶ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν θανασιμον πληγὴν εἰς τοὺς περιπλανωμένους κακούργους. Πόσον δὲ τοῦτο εἶνε ἀληθὲς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἐν περιοδείᾳ λωποδύται σπανίως

μόνον ἐπισκέπτονται ἡμᾶς. Καὶ ταῦτα ἐπεὶ δὲ δὲν ἀγνοοῦσιν, ὅτι διὰ τῶν ἡμετέρων μετρήσεων καὶ φωτογραφιῶν εἶνε εὐχερέστατος ὁ ταυτισμὸς αὐτῶν καὶ δύναται νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὰ μεθ' ἡμῶν ἐν ἀνταποκρίσει εὐρισκόμενα ἀστυνομικὰ γραφεῖα.

— Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν τρόπον ὁλόκληροι κλάδοι κακούργων θὰ περιορισθῶσιν εἰς ἰδίους τόπους δίκην ἰθαγενῶν.

— Βεβαίως. Ἐν πάσῃ χώρᾳ θὰ συναντῶνται συνηθέστατα ἐκεῖνα τὰ ἐγκλημάτῃ, ὅσα θὰ προσαρμόζονται εἰς τὴν πνευματικὴν ἰδιοφυίαν τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ἡ εἰς τὴν ξένην ἐξαγωγή τῶν ἐγκλημάτων ἀνμὴ τελείως καταστρέφεται, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δυσχεραίνεται οὐσιωδῶς διὰ τοῦ ἡμετέρου συστήματος... Τέλος δὲ ἀναλογισθῆτε ὁποίας συνεπειᾶς ἔχει τὸ ἡμέτερον σύστημα διὰ τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας. Ἡ ψευδὴς ὑπόβολή τεθνεώτων πρὸς δολίαν εἰσπραξὶν εἰσοδημάτων καθίσταται σχεδὸν παντελῶς ἀδύνατος.

— Μήπως μετρεῖτε καὶ νεκρούς;

— Ὡ ναι! Παρουσιάσθησαν ἤδη περιστάσεις, καθ' ἃς ἀνεκαλύψαμεν διὰ τοῦ ἡμετέρου συστήματος τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῇ Morgue ἐκτεθέντων πτωμάτων ἀγνώστων.

— Φωτογραφοῦνται δὲ καὶ μετροῦνται ἅπαντες οἱ συλλαμβανόμενοι;

— Οἱ παραπεμπόμενοι ἐνεκὰ κοινῶν ἐγκλημάτων σχεδὸν ἅπαντες. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ἐξαίρεσις γίνεται τῶν ἀτόμων τῶν φυλακίζομένων ἐνεκὰ νυκτερινῆς ὀχλαγωγίας, πολιτικῶν πταισμάτων ἢ τῶν τοιούτων.

Μεταξὺ δὲ τούτων τῶν λόγων ἐτελείωσεν ἡ μέτρησις τοῦ Δυβοᾶ. Μετ' οὐ πολὺ δ' εὐρέθησαν ἡ σημείωσις τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ καὶ αἱ φωτογραφίαι του. Δυστυχῶς παρίσταται τὸ τέταρτον πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

Τότε ὁ κ. Μπερτιγιὼν προχωρεῖ πρὸς τὸν νεανίσκον, καὶ κρατῶν τὴν φωτογραφίαν οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται ἐκεῖνος νὰ τὴν ἴδῃ, λέγει πρὸς αὐτόν· νὰ, βλέπεις; Σ' εὐρήκαμεν ἤδη.

Ὁ νεανίσκος μειδιᾷ, ὑποπτεύων, ὅτι πρόκειται περὶ τεχνάσματος.

— Δὲν ὀνομάζεσαι Ρυβεγέρ ἢ Δυρὰν ἢ Βλαβότ;

— Καὶ διὰ τί θέλετε νὰ ἔχω αὐτὰ τὰ ὀνόματα;

— Ὅποια πῶρως αὐτοῦ τοῦ νέου! Διότι παρεπέμφθη ἤδη τρεῖς φορές ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ πάντοτε ὑπὸ ἄλλο ὄνομα.

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε πρὸς λάθος. Ποτὲ μου ἔως τώρα δὲν παρουσιάσθη ἐνώπιόν σας.

— Πῶς εἶπες, ὅτι γράφεις τὸ ὄνομα σου;

— Δ-υ-β-ο-ᾶ.

— Σωστὰ τὸ λέγεις. Εἶνε δὲ εὐκολόγραφον αὐτὸ τὸ ὄνομα. Δεῖξέ μας τὸν βραχίονα σου Δυβοᾶ. Νὰ σοῦ εἰπῶ, εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν

— καὶ ταῦτα λέγων ὁ διδάκτωρ ἐπιθέτει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὑποκαμίσου—πρέπει νὰ ἔχῃς ἓνα σημάδι ἀπὸ πληγῆν.

— Ἐγώ;

— Ὅχι; (Ἐξαγεται ἡ χειρὶς, καὶ ὁ διδάκτωρ ἐπιδεικνύει τὴν οὐλὴν)

— Γιὰ πές μου τώρα, εἶσαι ἀκόμη ὁ Δυβοᾶ;

Ὁ νεανίσκος σιγᾷ.

— Ὅπισθ ἀπὸ τὸ αὐτί, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ Μπερτιγιὼν, ἔχεις καὶ τι ἄν ἔλῃς. Γύρισε νὰ ἰδῶ.

Πράγματι δὲ ὑπάρχει τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο σημεῖον.

Βωδὸς καταβιβάζει πρὸ ἑαυτοῦ τὰ ὄμματα ὁ Δυβοᾶ. Ἐν ἡμῖν δέ, ξένοις οὐσι τῆς ἀστυνομικῆς ἀνακρίσεως, ἐξεγείρεται καὶ πάλιν ὁ οἶκτος. Καὶ αὐτόν δ' ἔθρεψε μήτηρ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, καὶ ἴσως τώρα χύνει πικρὰ δάκρυα χάριν αὐτοῦ. Σχεδὸν ἰκετεύοντες λέγομεν τότε πρὸς αὐτόν: «Ἀφ' οὗ δ' ἀβλέπεις, ὅτι σὲ ἀνεγνώρισαν, διατί δὲν ὁμολογεῖς καλλιτέρα τὴν ἀλήθειαν;» Ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἐπὶ μίαν μόνον βραχεῖαν στιγμὴν ἐρυθραίνονται οἱ ὀφθαλμοὶ του. Βλέπει ἤδη πρὸ ἑαυτοῦ τὸ πλοῖον ὅπερ μέλλει ν' ἀπαγάγῃ αὐτόν μακράν, μακράν τῶν Παρισίων ὡς ἐξ ὑποτροπῆς ἐγκληματήσαντα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνέχεται, καὶ ἀποκρίνεται: «Ὀνομάζομαι Δυβοᾶ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ὁμολογήσω. Ἄν θέλετε νὰ ὀνομαζώμαι ἄλλῶς, δόσατέ μου ἄλλο ὄνομα· μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.»

— Λοιπὸν ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ ἀκούσῃς μετὸ καλόν, νὰ ἡ φωτογραφία σου. Αὐτὸς εἶσαι:

— Ὁ.....χι.

— Ὡ! ναι. Αὐτὸς εἶσαι. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ῥάκι ἔχεις μίαν μίαν μεγάλην περὶνάδα. Ὡς καὶ αὐτὴ φαίνεται εἰς τὴν φωτογραφίαν. Νὰ μίαν ἄλλη φωτογραφία παλιότερη, καὶ αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου σ' ἔφεραν ἐδῶ διὰ πρώτην φοράν ὅταν ἦσουν ἀκόμη παιδί.

Ὁ νεανίσκος προσβλέπει τὰς εἰκόνας ἐπὶ μακρὸν καὶ παίζει μετ' αὐτῶν μηχανικῶς.

— Νὰ γράψω λοιπὸν ἔκθεσιν διὰ σέ Δυβοᾶ;

— Δι' ὄνομα θεοῦ, λέγει τέλος· ὀνομάζομαι Ρυβεγέρ.

— Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθινόν σου ὄνομα. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον ὅπου εἶχες ὅταν σὲ παρέπεμψαν εἰς ἡμᾶς· τότε βέβαια ὅπου ἦσαν παιδί δὲν θὰ εἶπες ψεῦμα. Τώρα ἐτελειώσαμεν μαζί σου.

Διὰ τῆς ἀνακρίσεως ταύτης ἐπερατώθη τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας. Οἱ ὑπάλληλοι κατέθηκαν τὸν εὐτελεῖ αὐτῶν ἐπενδύτην, ἐφόρεσαν τὰ μετὰ μεγίστης καθαριότητος διατηρούμενα ἐνδύματα τοῦ περιπάτου, καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ γραφείου, ποιοῦντες βαθεῖαν υπόκλισιν. Τελευταῖος δ' ἐξῆλθε καὶ ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν μεθ' ἡμῶν.

Μετάφρασις Α.